

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **E. G.**, zastoupený JUDr. Ottou Mrňavým, advokátem se sídlem Tachovské nám. 649/3, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2012, čj. OAM-113/ZA-ZA06-ZA04-2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2013, čj. 1 Az 6/2012 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi žalobce JUDr. Ottovi Mrňavému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2012, čj. OAM-113/ZA-ZA06-ZA04-2011, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 4. 3. 2013, čj. 1 Az 6/2012 – 43, zamítl.

3. Podle městského soudu žalobce netvrdil skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že má obavu o svou rodinu z důvodu krevní msty ze strany manželčiny rodiny, která byla proti jejich sňatku. Dalším důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byly útoky ze strany wahhábistů, kteří vytvářejí neklidnou situaci v Dagestánu. Na místě, kde žalobce a jeho rodina žili, byly časté výbuchy, teroristické útoky a každodenní násilí.

4. Městský soud připustil, že i obavy ze soukromých osob mohou být za určitých okolností důvodem pro udělení azylu. Nepostačují však, pokud politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení o udělení azylu vyvráceny (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, a ze dne 19. 2. 2004, čj. 7 Azs 38/2003 – 37, všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Ze zpráv o zemi původu založených ve správním spisu vyplývá, že šíření wahhabismu je zakázáno již od roku 1999 a bezpečnostní orgány radikálně zasahují vůči jeho představitelům.

5. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení. Žalovaný neshledal zvláště závažné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu a své závěry odůvodnil. Soudu proto nepřísluší správní uvážení nahradit.

6. Městský soud přisvědčil žalovanému také v tom, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany. I pokud by soud připustil, že obavy žalobce z rodiny jeho manželky jsou skutečné (v pochybnostech ve prospěch), skutková zjištění nenasvědčují závěru, že by v zemi původu nebyla pro žalobce dostupná kvalifikovaná ochrana ve smyslu čl. 7 odst. 2 směrnice 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70, „[p]oskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup.“ Ze zpráv o zemi původu vyplývá, že v Ruské federaci existuje systém ochrany práv občanů, jakkoliv je v řadě ohledů nedokonalý. Navíc žalobce netvrdil, že by mu státní orgány odepřely ochranu. Informace o zemi původu městský soud považoval za dostačující a objektivní.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

8. Podle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil důvody pro udělení azylu (včetně humanitárního azylu) a doplňkové ochrany. Názor městského soudu neodpovídá skutkovým zjištěním. Stěžovatel připustil, že odůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu konflikty s rodinnými příslušníky, doplnil však, že tyto konflikty byly způsobeny odlišným náboženským přesvědčením. Konflikty se postupně přenášely i na jiné osoby, které smýšlely stejně jako rodinní příslušníci manželky stěžovatele, a postupně přecházely do různých forem vyhrožování, včetně vyhrožování smrtí. Stěžovatel proto měl a dosud má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženského přesvědčení. Státní orgány nemají dostatečnou možnost zasáhnout vzhledem ke špatným bezpečnostním podmínkám v Dagestánu. Dostupnost obrany je proto značně omezená.

9. Stěžovatel byl proto přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný mohl také uvažovat o udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. V případě návratu do Dagestánu by totiž stěžovateli hrozilo vážné ohrožení života, protože v době, kdy tam žil, mu bylo opakovaně vyhrožováno smrtí.

10. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

11. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a rozsudek městského soudu.

V.

12. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

13. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na stěžovatelovy námitky dostatečnou odpověď.

14. Nejvyšší správní soud se podrobně vyjádřil k podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008 – 119) i doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008 – 62). Otázkou, do jaké míry žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat, že nemůže nebo není ochoten využít ochrany země původu z důvodu pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních původců, se zdejší soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2007 – 57, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či výše uvedeném rozsudku čj. 5 Azs 50/2008 – 62). S ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal při posouzení těchto podmínek žalovaným ani městským soudem zásadní pochybení, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

15. K námitce nesprávného posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud připomíná, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem o mezinárodní ochranu je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (blíže viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 – 55, či ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 60/2004 – 52). Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzované věci městský soud vybočil z výše vytyčených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

17. Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože ten je dán ve věcech mezinárodní ochrany ze zákona (viz § 32 odst. 5 zákona o azylu).

18. Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 12. 6. 2012, čj. 1 Az 6/2012 – 18, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Otto Mrňavý. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3400 Kč. Advokát není plátcem DPH. Částka v celkové výši 3400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu